

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **P. H. T.**, práv. zastoupen Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem v Brně, Příkop 6, 602 00, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem v Praze, Olšanská 2, poštovní schránka 78, 130 51, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2010, č. j. 10 Ca 185/2008 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2008, č. j. CPR-8527/ČJ-2008-9CPR-V243; tímto bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorát cizinecké policie Brno ze dne 26. 5. 2008, č. j. CPBR-6155 ČJ-2008-4061-SV, kterým bylo podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo stěžovateli správní vyhoštění a stanovena doba 6 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území.

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že nepovažuje za správné posouzení soudu

stran aplikace institutu vyhoštění v případě, kdy cizinec pobývá na území neoprávněně po dobu méně než 24 hodin, což byl případ stěžovatele. Institut vyhoštění je správním opatřením, nikoli sankcí. Stěžovatel namítá, že aplikace tohoto institutu spíše než k dosažení jeho smyslu – zajištění udržení veřejného pořádku a bezpečnosti na území České republiky – je motivována ze strany policie systémem hodnocení výsledků její činnosti. Stěžovatel připouští, že v jeho případě došlo k formálnímu naplnění ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, ovšem v případě aplikace institutu vyhoštění, který je nepochybně zásahem do osobní sféry cizince, je však dle něj nutné vzít v úvahu zákonný korektiv v podobě ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je policie vždy povinna zkoumat otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí do osobní sféry cizince. Stěžovatel uvádí, že rozhodnutím o vyhoštění došlo k zásahu do jeho soukromého života; soukromý život přitom zahrnuje i právo pohybovat se svobodně, a to i na území České republiky. Vzhledem k existenci společného postupu členských států Evropské unie v otázce vyhoštění osob ze třetích zemí je tímto vyloučen vstup stěžovatele do celého schengenského prostoru, což je značná část území. Úkolem správního orgánu bylo proto posoudit, zda tento dopad je přiměřený důvodům pro vydání rozhodnutí. Stěžovatel se neztotožňuje se závěrem žalovaného, že tomu tak je, má za to, že v jeho případě je s ohledem na délku neoprávněného pobytu dopad rozhodnutí do jeho soukromého života zcela zjevně nepřiměřený. Nic nebránilo, aby správní orgán pouze udělil výjezdní příkaz, po jehož uplynutí by nebylo pochyb o zákonné aplikaci správního opatření v podobě správního vyhoštění.

Z výše uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný své právo podat vyjádření ke kasační stížnosti nevyužil.

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze spisového materiálu vyplynuly následující skutečnosti

Stěžovatel přicestoval do České republiky dne 25. 4. 2008 na základě víza uděleného zastupitelským úřadem České republiky v Hanoji s platností od 21. 4. 2008 do 17. 10. 2008 a opravňujícího k pobytu do 30 dnů od vstupu na území České republiky. Dne 25. 5. 2008 byl stěžovatel zajištěn, neboť bylo zjištěno, že pobývá na území České republiky, ač k tomu není oprávněn. Z uvedeného důvodu bylo zahájeno dne 26. 5. 2008 správní řízení o správním vyhoštění. V průběhu řízení stěžovatel uvedl, že se domníval, že jeho vízum je platné do 17. 10. 2008; dále sdělil, že na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky ani jiné vazby, sdělil, že zde pobýval u známých. Uvedl rovněž, že mu nebrání žádná překážka ve vycestování do své vlasti a že chce co nejdříve odcestovat zpět. Následně

bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

Námitky stěžovatele v odvolání směřovaly především do délky uděleného správního vyhoštění, a to s ohledem na „závažnost“ svého jednání považuje stanovenou dobu 6 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky za nepřiměřenou. Odvolací orgán neshledal tuto námitku důvodnou, konstatoval, že stěžovatel zcela zjevně porušil povinnost stanovenou v ust. § 103 písm. n) zákona, podle kterého je cizinec povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, byly proto splněny podmínky pro postup dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 cit. zákona. Rovněž uvedl, že v průběhu řízení nebyly správní orgánem I. stupně ani odvolacím orgánem zjištěny takové rodinné vazby k území České republiky, které by mohly být rozhodnutím o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

V projednávané věci stěžovatel nečiní sporným stav skutkový, namítá však, že z něj byly vyvozeny nesprávné právní závěry a v důsledku toho bylo vydáno nezákonné rozhodnutí o vyhoštění se zákazem vstupu na území České republiky v délce 6 měsíců.

Stěžovatel namítá jednak nepřiměřenost doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, když překročil dobu oprávněného pobytu o jeden den (vzhledem k smyslu tohoto institutu - zajištění udržení veřejného pořádku a bezpečnosti na území České republiky). Za druhé jeho námitka směřuje proti možnosti vydat správní vyhoštění, když by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého života.

Nejvyšší správní soud stran první námitky, tj nepřiměřenost doby, po kterou byl stěžovateli zakázán vstup na území České republiky předesílá, že za jednání stěžovatele lze dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého bylo postupováno, vstup cizinci zakázat až na 3 roky. Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. *„samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* (viz např.rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38; příst. na www.nssoud.cz).

Doba, na kterou lze stanovit platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, byla v zákoně stanovena podle závažnosti jednání cizince. Tam, kde je to vhodné, je připuštěna úvaha omezená požadavkem přiměřenosti důvodu pro správní vyhoštění a důsledků tohoto vyhoštění. Např. je nutno brát do úvahy skutečnost, že cizinec vede skutečný rodinný život na území a se státem, jehož je státním příslušníkem, jej ve skutečnosti nic nespojuje. Respektování rodinného života přitom musí někdy převážit nad požadavkem ochrany veřejného pořádku. V projednávané věci však tomu tak nebylo, stěžovatel ani takovou skutečnost netvrdil ani netvrdí.

Správní orgán dobu, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území České republiky, stanovil tedy v nižší sazbě rozpětí, vzal však rovněž v úvahu i další skutečnost, a to tvrzení samotného stěžovatele, který hodlal, jak sám uvedl, pobývat na územní České republiky až do 17. 10. 2008. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní úvaha zde nevybočila z mezí stanovených zákonem, rozhodnutí na ní založené je řádně odůvodněno a skutečnosti, o které správní orgán své posouzení opírá, mají oporu ve spise a byly řádně zjištěny. Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by správní orgán překročil při rozhodování o době, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, svoje diskreční oprávnění.

Co se týče druhé stěžovatelovy námitky ohledně nemožnosti uložení správního vyhoštění, jelikož by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého života, ani této námitce nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit. Přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky. Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel sám ani zásah do rodinného života nikdy netvrdil

Je nutno přisvědčit stěžovateli, že závažnost spáchaného deliktu, když pobýval na území neoprávněně jediný den (resp. tento den byl zajištěn, byť hodlal na území pobývat dobu delší) nebude vysoká. Na opačnou stran vah je však třeba dát ochranu soukromého a rodinného života cizince, která je dotčena uložením správního vyhoštění. Zde je nutno souhlasit s názorem správních orgánů a soudu, že zde žádný zásadní zásah do uvedených práv cizince nenastal. Cizinec pobýval na území České republiky 30, respektive 31 dní; nelze předpokládat založení podstatných soukromých a rodinných vztahů stěžovatele za tuto relativně krátkou dobu, navíc stěžovatel ani vznik takových vztahů neuvádí, dovolává se pouze toho, že soukromý život představuje i právo svobodně se pohybovat, a to i na území České republiky, přičemž toto právo mu bude omezeno.

Nejvyšší správní soud neshledává, že by následkem správního vyhoštění došlo ke stěžovatelem obecně namítanému nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného či soukromého života. Stěžovatel především nemá žádné intenzivnější vazby na Českou republiku, sám je ani neuvádí; jeho právo pohybovat se po území České republiky je omezeno na krátkou dobu při spodní hranici možné doby po kterou mohl být vyhoštěn a stěžovatel zejména sám v Protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 26. 5. 2008 uvedl, že chce co nejdříve odcestovat do své vlasti. Požadavek respektování soukromého a rodinného života musí v některých případech převážit nad požadavkem ochrany veřejného pořádku, toto však není a nemůže být případ stěžovatele.

Co se týče ust. § 50 zákona o pobytu cizinců, jehož se stěžovatel dovolává, je třeba uvést, že uvedené ustanovení obsahuje právní úpravu týkající se cizinců požívajících diplomatických imunit a výsad podle mezinárodního práva, na případ stěžovatele jej tedy nelze aplikovat.

Stěžovatel podal v rámci kasační stížnosti návrh na přiznání odkladného účinku; protože. Nejvyšší správní soud rozhodl o věci samé ve smyslu ust. § 56 s. ř. s. přednostně, nerozhodoval již samostatně o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky uplatněné stěžovatelem ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. důvodnými, a proto dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 3. června 2011

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu